

saskia de jong

serpens in horto — ubi bene, ibi patria

wat een illusie taal als verbindende factor
waar sta jij met jouw taal?

bindend, ja, verblindend, geblinddoekt als wie
blauw is o zo moderne Medeia groen
als gras dat je veracht, kijk je ten volle uit
naar zwart, zet alles in op zwart en stad

het was geld, hij verleidde je
en het was macht die je verleidde
en als verwacht vielen ze voor je en tegen

binnen is het rijk
aan tijdgenoten en tamme dieren, dat is
van verre onzuivere ontmoeting het zelf uitgevonden zicht
in hun vivarium groeien op en worden dik dikkopjes

goed dat je in elk geval gekleed
gaat, dag en nacht indien nodig
verschoond om nergens te gaan

terwijl je, toe, kijkt, vindt om je heen
- het grote verbinden (door toverkracht, suffie!) - plaats,
kijk ook achter je

net als ik, de fotograaf
monomaan als beton zwetend op de cour
de bespieder bespied

vroeger en elders zul je ooit vrienden
zien de te heimelijke schurken
hoop op die hoop van vriendschap en neem
nog wat van het bloedrood sap, de kaukasische krokus

al hop je van pool tot pool
Antonius zegt: je staat op wat je zocht
je bent op je plek

bij de finish ontwaar je de start
hoe bestaat het, tenzij
het waar is, zo kan het niet eindigen

wie kwets je zo erg mogelijk, Medeia, met
kill your darlings
onherroepelijk, toch